

“We are not rich, but rich at heart”

Het is maart 2020 als we in de startblokken staan om op wereldreis te vertrekken. Het huis is leeg, de banen zijn opgezegd, de fietsen staan klaar in een lege woonkamer en het afscheidsfeestje voor vrienden en familie is gegeven. Nu gaat het echt gebeuren, na meer dan een jaar van voorbereidingen en dromen. Al snel worden we uit onze droom gehaald: de grenzen sluiten en alles en iedereen gaat in lockdown. Audrey gaat meteen terug aan het werk als huisarts en onderzoekt in marsmanneljesuitrusting COVID-patiënten in een Antwerpse kerk. Eloy helpt ondertussen in een rusthuis om ouderen met

de hulp van digitale middelen toch enigszins met hun familie op afstand te laten communiceren.

Twee jaar later staan we opnieuw klaar om te vertrekken, maar omdat we het klaarspelen om in de week voor vertrek nog een keer COVID te krijgen, gaan we toch maar voor drie keer scheepsrecht. Op 16 april 2022 vertrekken we op de fiets vanuit onze woonplaats met als bestemming Azië! Ondertussen zijn we bijna 7000 kilometer, 14 landen en duizenden ontmoetingen met meer dan 600 koppen thee, 400 koppen koffie, 3 voedselvergiftigingen en 2 lekke banden verder.

Op het platteland van Turkije worden we overwelddigd door de onvoorstelbare gastvrijheid. We slapen op vloeren bij vreemden, krijgen kilo's groente en fruit uit de moestuinen van mensen om mee te nemen voor onderweg en eindigen zelfs op een Koerdisch bruiloft. We worden dagelijks uitgenodigd door boeren, vrachtwagenchauffeurs, fabrieksarbeiders en pompbedienden om met hen mee te eten. “*We are not rich, but rich at heart*”, vertelt één van hen.

In Iran worden we honderden keren aangemoedigd met een toeter, een lach en een ‘Welcome to Iran my friends!’. We eten ontelbare keren rijst, op de grond in kleermakerszit, in de huizen van de mensen die ons uitnodigen. Ook als één van ons ziek is, worden we opgevangen door een aantal boeren. Ze delen hun lunch en regelen een taxi en een slaapplek bij een gezin in een dorp verderop. Wanneer we twee dagen later afscheid nemen heeft de moeder des huizes tranen in haar ogen.

Verder oostwaarts, in Oezbekistan worden we elke kilometer gevraagd voor een selfie en krijgen we dagelijks een baby in onze armen gelegd. We slapen in huizen, waar communicatie met handen en voeten gebeurt en stromend water regelmatig nog een luxe is. De Oezbeekse man op de foto stopt de auto op een drukke weg, steekt een brood naar ons uit en spreekt een gebed uit terwijl hij zijn handen voor zijn gezicht vouwt.

Op dit moment drinken we gefermenteerde paardenmelk van de nomaden in een yurt ergens in Kirgistan, en verwonderen we ons nog elke dag over de dingen die op of naast ons pad opduiken. De bestemming? Uiteindelijk draait het om de ontmoetingen en de ervaringen onderweg. Voor wie nog twijfelt: doe het. Stap op de fiets en wees onvoorstelbaar verwonderd.

Wanneer **Audrey Hensels en Eloy Hoofs** terug thuis zijn, krijgen zij van ons voor deze gebalde ‘wereldreis in kortverhaalversie’ een nieuw set fietstassen van Ortlieb, geschonken door fietswinkel De Geus. Hun verhaal verder volgen kan via thisishowweroll.nl.

